

thingets Rettigheder; thi, medens det ene Thing ganske vist i Almindelighed ikke bør blande sig i det andet Things Forhandlinger, troer jeg dog, at det er en Selvfølge, at der maa gjøres en Undtagelse fra denne Regel med Hensyn til det Tilfælde, hvor Dissentsen netop angaaer Forholdet mellem begge Thing. Udvalget har ikke troet det nødvendigt at foreslaae Thinget i den Henseende at fatte nogen Beslutning, og det saa meget mindre, som vor høitærede Formand allerede strax, da Sagen kom frem, paa hele Thingets Vegne, og jeg tør sige under hele Thingets Samstemning, udtalte det absolut Fornødne, hvorfor jeg herved aflægger ham min Tak. Udvalget har imidlertid dog troet det hensigtsmæssigt i nogle meget faa, korte og tydelige Sætninger deels at sammenfatte de Grundlovsbestemmelser, som her ere den eneste Norm, deels at minde om de vigtigste historiske Facta under Rigsdagens Udvikling, som havde berettiget os til at haabe, at dette Stridsæmne nu var slumret ind; da det imidlertid nu atter er manet op af Graven, have vi fundet det hensigtsmæssigt, at der ogsaa paa dette Stadium af Sagens Debat medgaves det en meget kort Fremstilling af de Principer, hvorefter Afgjørelsen formeenlig ikke kan være tvivlsom. — Med Hensyn til Sagens Realitet har Udvalgets Fleertal fremhævet nogle Punkter, hvori det vilde have anseet en Forandring for ønskelig, dersom der ikke paa den anden Side var overveiende Grunde til ikke at fastholde dette ved nærværende Lethed. Jeg skal med Hensyn til et Punkt, som var under Forhandling igaar, dog tillade mig at gjøre den Bemærkning, at det havde været meget ønskeligt, om en Mulighed for Discussion for Fremtiden var bleven undgaaet derved, at det udtrykkelig var sagt, at det var ved „særlig Lov“, at en Bestemmelse om Anvendelsen af Skattereglerne skulde tages for Fremtiden, ligesom det er skeet i nærværende Tilfælde, i hvilken Henseende jeg ganske maa slutte mig til, hvad en tidligere Formand her i Thinget igaar bemærkede. — Afgjørende nødvendigt anseer jeg det imidlertid ikke for at være; thi det vil erindres, at Terminologien „særlig Lov“ ikke findes i selve Grundloven, men er kom-

men frem under Sagens Behandling i Rigsdagen; Modsetningen i Grundloven, og navnlig i §§ 47 og 48, som angaae de Forhold, her er Tale om, er mellem „Finantslov“ og „Lov“, og i § 47 henregnes netop Stattebevillinger til de Ting, der skulle afgjøres ved „Lov“. Altsaa har jeg ikke den fjerneste Tvivl om, at ethvert Forsøg paa at kalde denne Lov om almindelige Regler for Skatteligningen til Virksomhed i Kraft af en Bestemmelse i selve Finantsloven ikke vil være stemmende med Grundloven. Modsetningen mellem „Lov“ og „Finantslov“ er tydelig, selv om der ikke tilføies „særlig“ til „Lov“, skjøndt, for at undgaae Vanskeligheder, vilde det være ønskeligt, om en saadan Tilføining var skeet. Jeg har kun fremhævet dette ene Punkt, fordi det har været Gjenstand for Forhandlinger. — Vi staae altsaa nu ganske simpelt overfor Spørgsmaalet om Lovens Vedtagelse eller ikke Vedtagelse, og derved skal jeg bemærke, at det har Betydning med Hensyn til baade Landsthingets Forhold til Regjeringen og Landsthingets Forhold til Folkethinget og de almindelige Statsinteresser. Hvad det første angaaer, har jeg aldeles Intet imod, om Forhandlingen igaar maatte have givet den høitagtede Regjering et stærkt Indtryk af den Sandhed, at for at regjere i Danmark er det ligesaa nødvendigt at have Landsthinget med sig som at have Folkethinget med sig. Jeg troer iøvrigt, at det er overflødigt nærmere at udvikle dette, thi foruden den Tillid, jeg i det Hele har til Ministeriet, veed jeg, at der i dets Midte findes navnlig eet Medlem, som har et stærkt Kald og Opfordring til at hævde denne Stilling, og desuden er jeg overbevist om, at en fortsat Erfaring ved Styrelsen af Landets Anliggender meget snart maa vise denne og enhver Regjering Nødvendigheden af i mange Henseender at søge Støtte i Landsthinget overfor Folkethinget. — Derimod kan jeg ikke frafalde at gjøre en Bemærkning til Retfærdiggjørelse af Noget, jeg igaar har sagt, og som under Forhandlingen blev grovelig misforstaaet. Det er aldeles vist, at den, som vilde opfordre Folk til — jeg vil blive ved det Billede, som jeg dengang valgte — at hyde Slag,